

dene i Forvejen skal spørge Embedsmændene, om de maa kritisere deres Virksomhed. Det vilde ogsaa have været bedre, om de paagældende selv havde taget fat og foretaget den Revision, der senere blev nødvendig; de vilde saa have set, at Kritikken var berettiget. Men i Stedet derfor sammenkaldte man til Møder, rejste rundt og holdt politiske Foredrag: Nu skulde man passe paa, for der var uventelig sindede Rigsdagsmænd, og ved det eventuelle Valg skulde man sørge for — det var Meningen, selv om det ikke var Ordene — at faa dem hældt ud. De Mænd, der delte Anskuelse med os, nærede imidlertid den varmeste Interesse for denne Sag, de ønskede blot, at Statstilskuddet kun skulde komme dem til gode, der trængte dertil, og ikke velstillede Medborgere. Der indløb fra hele Landet til os begge en Mængde Meddelelser af forskellig Art, som vi tilstillede den daværende Minister, og der blev foretaget Undersøgelser. Undersøgelsesresultatet kender vel ogsaa den nuværende Minister, og i hvert Fald, vi fik Meddelelser, der viste, at vor Kritik var berettiget. Der sad mange indenfor Sygekassernes Rækker, som nød Statsunderstøttelse og fik Tilskud fra Amt og Kommune, som havde det bedre end de fleste af dem, der maatte yde Tilskud dertil. Det er jo ret en meningsløs Anvendelse af Statens og Kommunens Penge, naar det finder Sted paa den Maade. Det blev ogsaa oplyst, at i enkelte Sygekasser, hvor de mere bemidlede var i Overtal, var Kontingentet saa højt, at Smaafolk ikke kunde være Medlemmer. Jeg skal ikke nu komme tilbage dertil, det ligger jo allerede flere Aar tilbage, men der er, naar man nu ser hen til, hvad der senere er passeret, ganske interessante Momenter, som viser, at det var et ømt Punkt, man rørte ved, og alle de Herrer Talere her i Dag har ogsaa kredset om denne Paragraf, som handler om, hvem der kan være Medlem af Sygekasserne. Ministeren var jo inde paa Spørgsmaalet om Fortsættelseskasser eller særskilte Afdelinger for de bemidlede og de ubemidlede, og alle de øvrige Talere var inde paa, hvad der var det rigtige her — det var med Hensyn til § 6 —, og de har talt om, om man følger en rigtig Definition af Udtrykkene: ubemidlede Medlemmer af Arbejderklassen. Og vi ser ogsaa, hvorledes i det andet høje Ting et stort Parti har skilt sig ud og vilde have faste Takstgrænser. Nu er dette Lovforslag her — det vil jeg indrømme — en Forbedring og en stor

Forbedring i forskellige Retninger, og det, det egentlig for mig kommer an paa, er, om Grænsen her er rigtig, om det Bidrag, der ydes, er formaalstjenligt baade paa den Maade, at det er tilstrækkeligt, og at det kommer der, hvor det skal komme. Det ærede Medlem for 8de Kreds (Dalsgaard) var inde paa en stigende Skala, om jeg maa bruge det Udtryk; altsaa, de mindst bemidlede skulde have større Tilskud og de andre mere velstillede et mindre Tilskud. Det er en Tanke, jeg synes fortjener den nøjeste Overvejelse. Det har vel egentlig oprindeligt været Tanken, at det skulde være de mindst velstillede i vort Samfund, som skulde have disse Begunstigelser, som oprindeligt var givne ved Sygekasseloven. Men det vil jo nu komme frem til Undersøgelse, og jeg henstiller til det eventuelle Udvalg at tage det under nærmere Overvejelse.

Men saa kommer jeg til dette Spørgsmaal: Er nu det, der er fremsat her i Lovforslaget om, hvem der skal bestemme, hvem der er optagelsesberettiget, tilstrækkeligt, er det nu rigtigt at indføre et Nævn, hvor ogsaa Rigsdagen skal have Repræsentanter? Jeg indrømmer, at det er et Fremskridt; men vilde det dog ikke være bedre, om Kommunalbestyrelserne som saadanne i de hjemlige Kredse fik dette Tilsyn overdraget? Thi for mig staaer det saaledes, at nu kan jo Sygekasseinspektøren være saa dygtig og flittig en Mand, han være vil, saa vil han dog ikke være i Stand til at føre tilstrækkeligt Tilsyn med Sygekasserne i denne Retning. Naar vi ser oplyst, at der er 1,523 anerkendte Sygekasser med 749,635 Medlemmer — Medlemsantallet har aldrig været saa stort som nu, og det vokser stadig —, saa kan man sige sig selv, at selv med den Forøgelse af Personalet, som Sygekasseinspektøren nu skal have, vil han lige saa lidt som Sparekasseinspektøren, der skal undersøge alle vore Sparekasser, kunne overkomme Tilsynet. Som Regel kommer Sparekasseinspektøren jo bagefter, naar der er sket noget, og paa samme Maade vil det vel ogsaa gaa med Sygekasseinspektøren. Han vil ogsaa komme bagefter; han vil ikke være i Stand til at kontrollere, hverken om Kasserne styres forsvarligt, eller om kun de er Medlemmer, som har Lov til at være Medlemmer. Jeg synes, at der foruden de Revisorer, Sygekasserne har, maa være et kommunalt Tilsyn. Det tror jeg vil være absolut bedre end et Tilsyn af et